



Tuần Báo Vô Vi

Quy Hội Tình Người

28 tháng 2 năm 2010

Số 86

Thiền Viện Vô Vi Quy Hội Tình Người

51 Malone Rd,

Mareeba, QLD 4880, Australia

Tel/Fax: +61 (8) 9450 7416

Di động: 0422 091358

Email: quyhoitinhnguoi@gmail.com

Website: www.quyhoitinhnguoi.org

Tuần này:

- Mục Bé Tám
- Lời Vàng Tiếng Ngọc
- Vườn Thơ Bạn Đạo
- Thi Ca của Đức Thầy

Tờ báo hàng tuần của Thiền Viện Quy Hội Tình Người dành riêng phục vụ cho bạn đạo Vô Vi thế giới

Mục Bé Tám

Copyright by Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên. All rights reserved.

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám, viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn, thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,
Bé Tám



Phần câu hỏi dành cho buổi sinh hoạt “Mục Bé Tám”:

- 1) Nhiều người đọc Thượng Đế Giảng Chơn Lý rất thích hợp, tại sao Bé chủ trương niệm Phật ở giai đoạn đầu ?
- 2) Tu thiền có ai cao, ai thấp không ?
- 3) Làm sao phân biệt ?
- 4) Thông tri là sao ?

Lời Ban Biên Tập: Mãi đến cuối tháng 10 năm 1991, Đức Thầy mới thỉnh thoảng viết kệ cho các câu đáp.

© Quy Hội Tình Người. All rights reserved.

Ngày 21 tháng 10 năm 1991

1) Hỏi : Nhiều người đọc Thượng Đế Giảng Chơn Lý rất thích hợp, tại sao Bé chủ trương niệm Phật ở giai đoạn đầu ?

Đáp : Thưa, lý thuyết văn chương rất thích hợp cho những người trí thức, chơn lý văn chương rất đầy đủ, giải thông nhiều thắc mắc trong tâm thức của hành giả, nhưng rất tiếc người đời tánh nào tật nấy, hay ý lại và nhờ đỡ, bản chất không chịu thay đổi, ngược lại tạo ý niệm yếu hèn chấp mê thay vì tu tiến. Còn niệm Nam Mô A Di Đà Phật là hồi sinh chấn động thanh nhẹ trong nội thức, thật sự xuất hồn học đạo, thay vì ôm ấp một lý thuyết rất hay, nhưng không bao giờ đi đến được.

Cha có căn dặn rõ rệt, nghe chơn lý để mà tu, không nên ý lại và không tu, không nên ôm Cha mà cũng không nên ôm Thầy, đừng mãi mở đường tự đi. Có tự tu tự tiến thì mới có cơ hội dập tắt sự sân si và tự ái ở trong lòng, thức hòa đồng mới có cơ hội mở ra thức Từ Bi thật sự khai triển, lóng lánh trong nội tâm, quên xác phàm sống trong điển giới thanh nhẹ. Lúc ấy tưởng đến Thượng Đế thì được cứu tức khắc. Một niệm hành thấu triệt hư không là vậy. Thấy thấy đều phải hành triển từ giai đoạn một, không nên lầm tưởng pháp nào cũng về chơn thức vô sanh, có thoát ra thì mới cảm nhận được nguyên lý tu học tiến hóa không ngừng nghỉ. Lúc nào Bé cũng giảng cho người tu Pháp Lý hiểu rõ, phải thực hành đúng pháp đã trao tay mà tiến thân, trung dung tiến hóa, nếu ngược lại ý nơi tha lực thì thiên ma có thể điều khiển chơn tâm bất cứ lúc nào. Cho nên có nhiều người tu hoài mà không tiến là vậy. Nếu có thì giờ nên nghe lại *Sấm Tu hành* của ông Tư mà thực hành, để thấy Phật chứng minh Phật, thấy Trời chứng minh Trời, thấy hồn xác nhận hồn, đâu đó đều có trật tự trong chu trình tiến hóa, biết rõ mà tránh, không còn nuôi dưỡng sự sợ sệt, nghe nói không mà chưa bao giờ thấy, không biết được Trời bao cao, ma bao thấp, thiếu thức hành tự tạo động loạn mà thôi.

Ngày 22 tháng 10 năm 1991

2) Hỏi : Tu thiên có ai cao, ai thấp không ?

Đáp : Thưa, có cao có thấp chứ.

A- Thanh tịnh trật tự là cao

B- Động loạn dâm ô là thấp

3) Hỏi : Làm sao phân biệt ?

Đáp : Thưa, thanh tịnh không làm mà làm; động loạn làm mà không làm.

Có dẫn thân thực hành thì mới rõ điều này. Cho nên Bé có nói câu: *Ồn ồn ào ào rồi đâu cũng sẽ vào đấy, cứ giữ vị trí tu thiên là đúng*. Có thiên cơ hay không có thiên cơ cũng có giờ tu tiến, nói về tâm linh thì sẽ không còn chấp ngoại cảnh. Môn tu Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp chứng nghiệm rõ rệt. Soi Hồn từ phạm vi tầm tối, tập trung lâu sẽ đi tới ổn định và sáng suốt. Pháp Luân Thường Chuyển thì dần dần sẽ được khai thông nội tạng, cảm thức rõ ràng, nhiên hậu mới tiến tới nhập định, xuất khỏi tâm tư ô trược, hướng về triết lý thanh cao và cởi mở. Đến giai đoạn này chỉ có tiến chẳng có lùi, không còn sợ ma quỷ hù hiếp nữa, công khai tiến hóa trong vũ trụ quang minh chánh đại. Chơn thức gắn liền với siêu nhiên và tự nhiên, không còn cảm thấy tội và phước nữa, quân bình tự đạt, thông tri sáng suốt.

4) Hỏi : Thông tri là sao ?

Đáp : Thưa, có thực hành, có đi đến thì mới nhận định rõ rệt, thông là thông suốt, tri là biết được.

Lời Vàng Tiếng Ngọc

Nghiệp Lực Giao Hình (tiếp theo)

...

Bạn đạo: Mấy tháng nay hằng đêm, đêm nào cũng vái hai ông minh sư ông Tư và ông Tám ... (nghe không rõ).

Thầy: Có biết có chiếu luân luân. Bởi vì thành tâm của cái gia đình này là quý lắm. Nhưng mà mình phải tiến, mình phải tiến tới như một vị Phật, như tôi đã nói trong đó là nói rồi, bây giờ là nói hết.

Bạn đạo: Rõ ràng trước khi công phu tôi trình cho hai minh sư là ông Tư và ông Tám và mấy vị công phu.

Thầy: Cái đó cũng khỏi đi, mình nhờ Nam Mô A Di Đà Phật đủ rồi. Niệm Nam Mô A Di Đà Phật là nhớ tôi rồi. Bây giờ, cái sự sáng suốt của chúng ta sẽ tiến tới sự sáng suốt cộng đồng thì khỏi mất công. Còn vì cái ông này, vì cái bà kia, nó mất công, bỏ cái đó. Niệm Nam Mô A Di Đà Phật nó hay hơn cho nó tiến về.

Bạn đạo: Sau Nam Mô A Di Đà Phật mình trình diện kết cho hai minh sư.

Thầy: Cái đó nó cũng tốt, lần lần đây rồi nó sẽ bỏ hết, rồi mới gặp nhau được. Nhất định dứt khoát phải gặp nhau, nó mới là tốt. Cái tư tưởng phải dứt khoát gặp nhau thì tự nhiên chúng ta thiên thì lúc đó thấy.

Bạn đạo: Ngày ngày tôi cũng nghe băng của ông Tám, mới lần này là được hân hạnh gặp lần thứ nhất, bữa nay cũng là cái sự ân ban.

Thầy: So hồi chưa trước giải phóng, tôi cũng có nhận được cái thơ bác và trả lời không kịp, tôi cũng còn nhớ.

Bạn đạo: Có một cái bài thơ, ông Tám có cho bài thơ rồi.....

Thầy: Có sau có thơ, cái thơ chót không có trả lời. Tôi nhớ lắm mà, không có quên cái gì hết. Thơ nào ông gửi lên tôi cũng có trả lời mà chỉ có thơ chót không có trả lời, phải không?

Bạn đạo: Cái thơ của ông gửi đầu đó, ban đầu đọc thì không hiểu gì hết. Tu ba tháng sau hiểu chút chút. Bây giờ thì hiểu khác, đọc mỗi lời là nó hiểu khác, bây giờ mới thấy hiểu, còn mới không hiểu gì hết.

Thầy: Nó sống động lắm. Tu tới giờ nào nó cũng còn đó. Bởi vì cái điển ở bên trên mà, đầu phải ở dưới này phải không?

Bạn đạo: Giá trị của ông nó vẫn một đẳng cấp. Mà cái phần tôi hiểu bữa hiểu khác, hiểu khác hoài.

Thầy: Càng tu nó càng hiểu khác. Rồi cái bông cũng vậy nữa, bây giờ nói tôi tu tới năm mươi năm. Hồi tôi bắt đầu tu ông Tám giảng trong cuốn băng đó, tôi nhờ cuốn băng đó tôi tu. Mà bây giờ tôi moi cuốn băng đó ra thì nó cũng hợp thời bây giờ, tại sao? Nó cũng hợp thời vậy, nó không có cái gì là cũ kĩ hết. Mà nó nói cũng vậy đó thôi. Hồi trước, hồi trước hồi mới vô tu đem ra nghe cũng vậy đó mà cả bây giờ nghe nó cũng hay vậy, cái kia nó cũng vậy bởi vì cái luồng thanh điển.

Cho nên, khi mà chúng ta ý thức được thanh điển là chúng ta bỏ hết, bỏ hết cái đời, chúng ta tiến về cái thanh điển. Cái đó là chuẩn trị tất cả những bệnh nan y của tiểu thiên địa mình và giúp đỡ cái sáng suốt cho càn khôn vũ trụ. Không có làm điều sai quấy đâu sợ, không bao giờ bị mịch lòng ai hết, sửa để tiến.

Bạn đạo: Xin hỏi ông Tám một câu: Tôi ở dưới cũng có một mình, tôi cũng lần mò tôi mần đó theo cái công phu của tôi có gì khác không? Biết rõ hơn ai hết, như vậy được hay không, biết làm sao tôi học người ta. Như vậy tôi cứ việc tiếp tục tu vậy là được chứ.

Thầy: Được, nó mới có ấn chứng, phải làm nó mới có ấn chứng đó rồi. Cho nên bây giờ tôi giải cho bác nhiều lắm ở trong đó, có cái chuyện giải ở trong đó, nghe hiểu.

Bạn đạo: Nếu không có gì sửa đổi thì may mắn cho tôi lắm. Bởi vì ở dưới tôi lần mò có một mình ... (nghe không rõ).

Thầy: Có ấn chứng trên đó rồi. Già lớn tuổi mà biết tu, quý lắm. Mình đã qua học hỏi biết bao nhiêu chuyện đời, biết bao nhiêu nghịch cảnh phải không? Mà ngay trong bản thể của mình, trong ngũ tạng nó điều khiển mình, bây giờ mình trở lại mình điều khiển nó. Hồi trước mình bị bởi, bây giờ nó phải nghe lời xây dựng của mình để tiến hóa. Chớ không phải mình biết rồi, mình không trị nó. Không! Mình biết rồi mình xây dựng cho nó tiến hóa thành ra cái tâm hồn mình sẽ được trẻ trung.

Bạn đạo: Xin hỏi ông Tám lúc này đây tôi đang điều khiển lục căn lục trần được không? Tôi điều khiển nó chứ không phải nó điều khiển tôi nữa.

Thầy: Có, có rồi. Có phần ấn chứng là điều khiển được. Nhưng mà tôi góp thêm ý kiến là niệm Phật trong đi đứng ngồi nằm. Niệm Nam Mô A Di Đà Phật cho nhiều để cho chúng nó học hỏi. Nó hấp thụ cái sáng suốt của cái vũ trụ càn khôn, rồi trong lúc đó mình còn dễ dãi hơn.

Cho nên, tôi một mặt nói chuyện, một mặt cũng niệm Phật. Nó khác ở chỗ đó. Niệm thường niệm vô biệt niệm. Niệm nó quen hồi trước rồi. Đây tôi nói chuyện thì cái đầu tôi vẫn sáng là vẫn niệm. Thường niệm vô biệt niệm không có nghĩ cái gì sai quấy, không có cái phức tạp thường động mình nữa, tôi nói một cách nhẹ nhàng về phần thanh điền nhẹ nhàng. Cái niệm thường niệm vô biệt niệm nhớ cái câu đó.

Bạn đạo: Vô biệt niệm là sao ông Tám?

Thầy: Vô biệt niệm là không có niệm gì bậy bạ hết, chỉ có cái phần sáng suốt thôi.

Bạn đạo: Nhưng mà còn niệm hay không. Còn niệm Nam Mô A Di Đà Phật hay không.

Thầy: Thì luôn luôn nó là Nam Mô A Di Đà Phật, nó là sáng suốt rồi. Mà cái sáng suốt nó có là vô biệt niệm, không có cái phức tạp xâm chiếm vô đầu óc của mình.

Bạn đạo: Cái đó thành ra cái ý nghiệp hả ông Tám. Cái đó là cái ý nghiệp của mình cũng chưa xong. Vì cái ý nghiệp của mình còn, tư tưởng cái chuyện sai quấy hoài.

Thầy: Thì bây giờ mình niệm Phật đó, thành ra tôi đề nghị vấn đề đó cứ niệm Phật. Cái sai quấy đó là gì? Là tại thiếu sáng suốt. Bây giờ chúng ta đưa cái sáng suốt vô cái cộng đồng tiểu thiên địa này thì tiểu thiên địa sẽ sáng suốt, nó không có ý niệm phức tạp nữa, nó mới biến thành cái Xá Vệ Quốc thấy không?

Bạn đạo: Tôi đi chưa tới đó chắc. Ý nghiệp cũng chưa dứt khoát được.

Thầy: Nhưng mà bây giờ đây bữa nay có cơ hội tôi đề nghị đó, tôi nói trở lại cho nghe, rồi nhớ đó mà tu, cứ niệm cái đó đủ rồi, tập cho nó quen. Bởi vì hồi nào tới giờ mình đem cái phức tạp vô dạy chúng nó.

Bây giờ, mình đem sự thanh cao vô giáo hóa chúng nó thay vì sự phức tạp của thế gian. Mình phải làm một cái gì để thay thế. Còn nếu mình không thay thế, bây giờ mình buộc nó, mình rầy nó hoài cũng vô ích. Bởi vì đưa con nít từ nhỏ tới lớn, mình giáo dục nó thứ đó thôi. Bây giờ, mình muốn có thứ khác thì mình đem thứ khác giáo dục cho nó rõ ràng để cho nó học hết rồi nó mới bỏ cái đó phải không? Ờ, cái Nam Mô A Di Đà Phật là cũ, rất cũ mà mình bỏ nó rồi, rồi bây giờ nó thâm tập quán của đời. Rồi bây giờ mình cho nó trở lại cái gì, quê xưa chôn cũ là cái cũ nhưng mà nó cho là mới.

Đừng có nói gì nhiều hút điều thuốc thôi, bắt dạy chúng nó hút điều thuốc thôi. Bây giờ, kêu nó bỏ điều thuốc, nó cũng bỏ không được. Nhưng mà mình ý thức được cái nguyên năng của Trời đất rồi, mình đem cái Nam Mô A Di Đà Phật thay thế cái điều thuốc, cái hơi điên của điều thuốc. Lấy nguyên lý Nam Mô A Di Đà Phật vô cho nó hấp thụ thì nó có công tác này, nó bỏ công tác kia, nó tiến bộ phải không?

Bạn đạo: Những người lớn tuổi như ba tôi đó, biết bao nhiêu công chuyện hồi xưa, bây giờ mấy năm nói ra hết ráo rọi.

Thầy: Bây giờ niệm Nam Mô A Di Đà Phật vô thay thế cho nó, bắt buộc chúng nó thay thế, mình phải đổi tánh. Cái Nam Mô A Di Đà Phật là đổi tất cả những tánh tình từ tiền kiếp tới bây giờ, quan trọng lắm. Mà Nam Mô A Di Đà Phật mình hiểu rõ cái nghĩa Nam là lửa. Mô là không khí. A là nước. Di là phát triển. Đà là màu sắc. Phật là linh cảm. Vạn linh đồng nhất thể. Cộng cả nó cũng sống trong cái cảnh đó, mình cũng ở trong cái cảnh đó. Rồi bây giờ mình biết cái sáng suốt này rồi, thì sáng suốt trong cơ thể mình nó cộng đồng, nó mới hòa đồng với đại vũ trụ, mình sẽ có một khối sáng suốt khổng lồ làm sao mình làm sai được thấy không? Từ bi là do sự sáng suốt, mà không có sáng suốt cái miệng nói từ bi mà cái tâm ác độc làm sao từ bi được.

Bạn đạo: Bởi vậy tôi nói còn cái ý nghiệp, nên công nhận cái ý nghiệp tôi chưa dứt khoát.

Thầy: Đó, bài thơ bữa nay giải nhiều về phần của bác nghe, thấm.

Bạn đạo: Như cô này ở dưới đây, cái đó cũng có phần tôi cũng quảng cáo hay là tuyên truyền cổ động bây giờ được. Cô này lúc này cũng là một người.

Thầy: Nhẹ. Bởi vì mình tu là mình vay pháp mình phải trả pháp. Đó là mình lập công quả để chuộc cái tội trạng của mình. Mỗi người chúng ta tu mà chúng ta có thể rí tai cho người khác để cho họ tu, họ được tiến hóa, mình được phước đức. Họ tiến hóa nhiều chừng nào, mình được phước chừng nấy. Nhờ họ mình tiến, họ nhờ mình tiến. Họ nhờ mình họ tiến thấy không? Trong cái trau dồi sửa đổi trong cái luật tiến hóa của thiên cơ cũng có.

Cho nên, người tu không có nài hà gì giúp nhiều người khác tu. Vừa tu vừa nói cho họ nghe tôi mới biết tới đó thôi. Cô tu cô được, cô muốn biết nhiều nữa thì cô ráng cô tu hay là cô giỏi hơn tôi, tôi không hiểu.

Bạn đạo: Mấy người ngộ quá, cô đây với đứa cháu ở đây nhất định phải lên đây gặp ông Tám được mới là vui.

Thầy: Có cái cơ duyên thì lúc nào nó gặp. Đó, cho nên cái ý nguyện mà cô muốn gặp tôi, như bác muốn gặp tôi, nó phải đúng cơ duyên ngày giờ nó tới nó gặp. Chớ không phải rằng muốn gặp là gặp liền, cái đó nó không có hay, phải đúng cơ duyên nó gặp, nó thấy nó vui vẻ. Mà cái trình độ của các giới nó đều tiến hóa, nghe vô cảm động trong lòng và cởi mở thẳng tiến, nó không có cái nghịch thấy không? Nó khác. Là nhờ cái gì? Nhờ công phu của các bạn đã đạt tới một phần thanh điền, nó mới có cái chuyện đó xảy ra. Thì bây giờ chúng ta biết được vậy chớ chúng ta đi gặp một vị Phật ở trên kia khó khăn? Không có khó khăn! Chúng ta muốn đi gặp một vị Ngọc Hoàng khó khăn? Không khó khăn! Bởi vì, chúng ta là Ngọc Hoàng mà Ngọc Hoàng mê muối thôi. Chúng ta bỏ cái sự mê muối, chúng ta đã gây ra tội lỗi. Bây giờ, chúng ta tu cho hết tội thì hết khờ chứ gì nữa, hết khờ là thấy. Không còn tội lỗi thì không khờ, không ngu, nó hết rồi.

Bạn đạo: Như ông Tám nói Phật là thức tâm.

Thầy: Đó, Phật thức tâm. Nhưng mà mình làm sao mình đem ông Phật vô tâm. Chứ mình đặt lên bàn thờ, làm gì đặt ông lên bàn thờ, mình đặt trong tâm, mình biết cách kính trọng ông Phật. Ờ, mình thờ ông Ngọc Hoàng làm gì, mình đặt ở trong tâm, Ông là mình, mình là ông. Phật với Ngọc Hoàng cũng vậy phải không? Cũng gì giác giới mà thôi, vô vi giác giới. Thì bao nhiêu đó mà mình không chịu làm, mình vô ở bên trong, không trở về với mình và để tìm sự sai quấy và tằm tối sửa cho nó sáng suốt. Thì ai đau khổ, mình đau khổ chớ phải không? Nhưng mà phụ tất cả sự chiêu hóa nguyên năng của càn khôn vũ trụ, mình thấy mình có tội chớ.

Hằng ngày nâng niu cho mình, hơi thở của bác ai làm cho bác có, phải nâng niu bác tự đáy lòng lên tới não óc thấy không? Không có bỏ giờ phút nào. Nhưng mà mình thở hàng ngày mà mình quên hơi thở đó. Mình đi xài phí cái hơi thở đó thì mình phụ tất cả càn khôn vũ trụ, tội đó nặng lắm.

Người tu thức giác sợ, phải tu nữa, phải cố gắng, phải tiến gần cái bậc thanh cao nhiều hơn. Đó, mình thấy thế gian đâu họ có làm gì được đâu? Bác sống mấy mươi tuổi rồi, bác thấy bao nhiêu trào, ai tạo cái hơi thở cho bác chưa? Chưa, không có ai tạo hết. Nhưng mà cái ông, ông đang uy hiếp mình, ông tạo được hơi thở cho ông chưa? Không có, thấy chưa?

À! Cho nên nó nằm trong cái thiên ý. Chúng ta sống ở đây cũng nằm ở trong thiên ý hết, không có ngoài thiên ý đâu. Đừng có bận tâm người này bỏ tôi, người kia ghét tôi, không có cái gì hết, sợ tôi ghét tôi mà thôi. Mọi người đã vì tôi, tôi phải vì mọi người. Tôi tu tôi hiểu tôi rồi tôi sẽ giúp tất cả mọi người.

Bạn đạo: Hàng ngày tôi có cái cassette của thằng con tôi gởi về đó. Bữa nào tôi cũng nghe một cái băng. Có bữa nghe không được vì có công chuyện gì đó. Ngày nào mà mình sót, bữa tối công phu không bằng với ngày mình có nghe.

Thầy: Phải rồi, bởi vì cái hưởng mà. Khi mà con người biết được chơn lý là giá trị là người đó hưởng được cái phần thanh điền. Bởi vì, lời nói của chơn lý nó không thiếu không dư. Nó quân bình tư tưởng và nó đem lại sự sáng suốt cho mình. Cho nên, mình thiên được dễ dãi. Còn cái chuyện đời nó đâu có quân bình tư tưởng mình, nó thuộc về phiến kiến, nó theo bên này, theo bên kia phải không? Lý này lẽ nọ, rồi nó hần học làm sao tiến được. Còn cái chơn lý cao siêu hư không nó quân bình tư tưởng và quân bình sáng suốt của nội tâm của mình. Đó, thì nó mới ngồi, nó dễ ngồi, nó tiến bộ.

Cho nên, nhiều người tới gặp tôi có nói gì đâu, có bánh có trái gì, nói chuyện nhưng mà vui, mà nhẹ. Tôi nó về nó nhẹ. Bởi vì ai cũng có phần thanh tịnh rồi, kinh trên bộ đầu. Mà đảng này nó mở nhiều thì nó rút, cái kia mở ít cũng được một phần. Còn ta nói theo dõi thì nó được mở cho nó, nó mới nhẹ phải không?

Cho nên, qua nhiều kinh nghiệm, lớn tuổi rồi, chúng ta tu, chúng ta thấy có tiến bộ. Thấy nhiều trạng thái chúng ta đã dự qua rồi. Nhiều tình cảnh chúng ta đã tham gia. Rồi càng thanh tịnh mới thấy rằng tôi đã học nhiều khóa. Thì bây giờ tôi tiến hóa chớ làm sao tôi thụt lùi được. À! Cái kinh nghiệm của tôi mà tôi tiến hóa rồi, tôi tiêu thụ được tất cả những cái nghịch cảnh của nội tâm là tôi là phần tiến hóa. Mà tiến hóa đúng mức là tôi đã làm qua rồi, chớ tôi không phải nói láo. Tôi ở trong cái tình cảnh đó tham, sân, si, hỉ, nộ, ái, ô, dục cảnh nào tôi cũng ở trong đó rồi. Ờ! Bây giờ tôi hóa giải, tôi tiêu thụ nó được là tôi là phần tiến hóa cao siêu, tôi đâu có sợ tà ma uy hiếp nữa thấy không? Tôi chỉ vun bồi cái đạo đức để tôi hóa giải cho những phần ác trước cho nó tiến hóa, vượt khỏi sự đau khổ của nó thấy không? Đó là hạnh phúc của tôi.

Tôi thấy một người đau đớn mà tôi không giúp được, tôi thấy tôi không có hạnh phúc. Mà tôi tu tôi giúp được cho những phần hồn sa mê trở nên thức tỉnh. Đó là tôi thấy hạnh phúc. Đó là món quà cho Trời đất. Đó là tôi đem món quà cho chư Phật, tôi đem món quà về cho Thượng Đế. Chớ không phải tôi đi gặt, tôi hái cái bánh, tôi leo lên cây, tôi hái cái trái tôi cúng ông Phật, cái đó tôi làm đau khổ. Cái cây mà tôi cúng ông Phật làm sao được thấy không? Đó, tôi phải làm công quả. Tôi tu, tôi được, tôi mới là đền ơn người truyền pháp và đánh lễ Phật Tiên thấy không? Không có công quả mà làm gì đánh lễ được.

Bạn đạo: Tôi có được chút công quả ở tại địa phương tôi.

Thầy: Đó là chỉ cho người ta tu và mình tự tu. Đó là quý lắm, cái đó quý lắm. Thôi chín giờ rồi đi lên trên kia chút, còn đi chuyện khác.

(Trích từ băng giảng của Đức Thầy -- Sài Gòn ngày 12/06/1977)

Vườn Thơ Bạn Đạo

CHÀO XUÂN DI LẠC 2010

Chào xuân Di Lạc khai màn
Hồn tu vui khỏe hào quang sáng ngời
Trăm hoa đua nở nụ cười
Chúc mừng ngày mới đẹp đời Thượng Ngươn
Xuân này xuân của chánh chơn
Xuân Thầy Di Lạc ngự trên đỉnh đầu
Chơn tu dù ở nơi đâu
Cũng luôn nhân khỏe hết đau hết buồn
Dù cho sóng dập mưa tuôn
Dù cho động đất vẫn luôn an lành
Xa rồi mê chấp đấu tranh
Thiền tu Pháp Lý thiện lành thắng hoa
Chúc mừng bạn đạo gần xa
Vui xuân Di Lạc thiết tha dũng hành
Cọp về thiền giác cao thanh
Lục thông khai mở tiến nhanh hợp thời
Canh Dần đời đạo xinh tươi
Vô Vi Pháp Lý rạng ngời Năm Châu.

Thanh Đa, 04-02-2010

Tư Eché Vô Vi



XUÂN VÔ VI

Vui xuân nhộn nhịp ba ngày tết,
Gặp gỡ chúc nhau niên cộp hiền.
Phật pháp vô vi quy hành tiếp,
Lưu thanh khứ trược tâm bình yên.
Tình đời tâm đạo đồng chung tiến,
Chúc phúc cho nhau trong cảnh thiền.
Hương thơm tâm giao hòa diệu giới,
Nhẹ thanh tự tại định tâm xuyên.

Cà Mau 21-02-2010

VĂN PHONG



NHẪN

Ý nhẩn khởi ra, đã nhịn rồi.
Vì còn nén giận, nhẩn dùng thôi.
Ồn người bất tịnh, khảo thanh tịnh.
Thử sức đường tu, đã đắp bồi.
Tu tắt khảo dồn, nhanh thức giác.
Hạnh người hành pháp, lỗi do tôi.
Ngoài tôi ai lỗi, nhẩn và nhịn ?
Nhẩn nhịn không còn vắng lặng ngồi..

Củ Chi, 17/2/2010

Bá Tùng



THAN TRỜI TRÁCH PHẬN

Mưa rơi lất phất ngoài trời,
Ta ngồi suy ngẫm sự đời thế gian.
Người thì đáng được giàu sang,
Bao nhiêu người đó lang thang ngoài đời.
Suy đi nghĩ lại tức cười,
Than van trách phận trời nhìn đâu nơi.
Trời ơi ngó xuống mà coi,
Sao con lại khổ ở thời này đây.
Cha trời luôn mở rộng gầy,
Cha ban pháp báu thế nhân tự tâm.
Hành đi sẽ hiểu con ngoan,
Khai thông trí tuệ hành trang đi thiền.
Nhìn sâu tâm thức hiểu liền,
Cha đây mong đợi con hiền hồi quê.

Cà Mau 17-09-2009
VĂN PHONG



PHÁP THIỀN (5)

PHÁP chuyển trực trần, trở tịnh yên.
LÝ cầu giải thoát, khỏi trần miền.
VÔ song thuyết pháp, lời Thầy giảng.
VI thẩm kinh dân, ngộ đạo duyên.
KHOA chót pháp thiền, phao cứu hộ.
HỌC theo đúng hướng, Tổ Thầy truyền.
HUYỀN năng tận lực, tri thiên mạng.
BÍ lỗi dục trần, chuyên dục thiền.
PHẬT bị bao vây, trực lần áp.
PHÁP thiền phục vị, chủ nhân quyền

Củ Chi, 04/01/2010
BÁ TÙNG



KHỔ VUI

Chơn lí Phật Trời chẳng khổ vui
Sanh li tử biệt chỉ rên trui
Tại tâm người thế hay suy diễn
Bởi tánh nhân phàm lại thích vui
Trong cuộc rồi ren theo nghiệp chướng
Nên cần hạnh phúc để yên vui
Hiểu ra nhơn quả là nhơn quả
Đâu diễn theo mình để được vui.

Phú Nhuận, 01/11/2009
Thiền Sinh Phương



HƯỚNG HỒI

Một năm năm nữa lại trôi qua,
Học mãi học hoài mở cái Ta
Tâm đạo hòa đời luyện tâm thức,
Nhẫn hòa bác ái tự tâm ra.
Thời gian đi qua đâu quay lại,
Thấm thoát rồi đây tuổi xế tà.
Chân lý đường ngay về chân ngã,
Hiểu thấu hồn thức quy Trời Cha.

Cà Mau 21-02-2010
VĂN PHONG



TÂM LINH RÀU

Thiền Viện Tâm Linh chẳng thấy đâu
T.V. viết tắt chuyện thâm sâu
Dần dà quên lãng vào tư hữu
Đạo tràng mai một thấy điên đầu
Cục đất ném Chim thấy chẳng có
Giờ đây hoành tráng đứng hàng đầu
Về không Thầy dạy sao bành trướng ?
Cám dỗ bạc tiền tâm linh rầu.

TPHCM, 22-2-2010
Thiền Thanh



Thi Ca của Đức Thầy

Sàigòn, ngày 25 tháng 07 năm 1971

Vạn sự mưu cầu vẫn nhứt không
Bình tâm thanh tịnh thoát cơ còng
Chớ nên tự buộc thêm đau khổ
Hỉ xả từ bi pháp lý tông.

Khai thông thiên địa nối vòng,
Pháp luân thường chuyển cơ còng rã tan.
Nhơn tâm, thế sự đôi đàng,
Bàng hoàng rối loạn mở màn đấu tranh.
Tham sân chuyển tiếp thừa hành,
Ghìm nhau tự buộc tự giành thế sanh.
Sai lầm tự bảo đắc thành,
Đâu dè tạm bợ ta hành thân ta.
Thiên cơ nguyên lý phân hòa,
Ngày sanh ngày diệt vượt qua bụi đời.
Hồn thời được đổi thay đời,
Tùy theo tội trạng đến nơi chung hòa.
Chuyển theo thiên lý hợp đà,
Nương theo vạn vật mặn mà thế sanh.
Đi đi lại lại vẫn hành,
Thế gian là cõi phù sanh tạm đời.
Nếu tham vẫn sống ở đời,
Luân hồi tạm bợ mở lời tham sân.
Nếu tu phải gắng chuyên cần,
Thoát ra cho khỏi cõi trần mới an.
Chớ nên lý luận bàng hoàng,
Thân hình vỡ lở bất an cho mình.
Xét xem thế sự nhơn tình,
Ai ai cũng phải tự mình giải vây.

Lương Sĩ Hằng - Vi Kiên